

pravného praktického zaměstnání, pročež stanoví, že připuštění k advokátní zkoušce jest mimo to závislým na průkazu, že bylo skutečně dovršeno alespoň šest měsíců praxe u některého soudu a dvě léta praxe u některého advokáta. Ponechává-li § 9 zmíněného nařízení nedotčenými nároky na započtení, které vzešly již podle zákona ze dne 12. července 1913, čís. 139 ř. z., jsou tím míněny nároky, jež nevzešly právním čekatelům z činné vojenské služby, ztrávené v »nynější«, t. j. ve světové válce. Na nároky vzešlé ze světové války vztahuje se jediné nařízení ministra práv ze dne 21. srpna 1916.

Čís. 232.

»Odhadní cenou« (§ 1323 obč. zák.) jest cena, již měla v době ztráty stejná nová věc po odečtení poměrné kvoty opotřebovací věci ztracené.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, Rv I 341/19.)

Právoplatným mezitimním rozsudkem bylo rozhodnuto, že žalobkyně Stanislava a Jarmila K. daly si uschovati v šatně správy lázní různé části obleku, jež se v šatně ztratily, a že podnikatelstvo lázní jest povinno náhradou škody. Žalobkyně požadovaly náhradu penízem, jež musily vynaložiti, by si opatřily náhradu za ony ztracené věci, celkem 740 K. První soud (okresní soud v Nuslích) vyhověl žalobě pouze co do 298 K mimo jiné z těchto důvodů: Mezitimním rozsudkem bylo zjištěno, že věci se ztratily pro nedostatečný dozor v garderobě žalovaného družstva, tedy zanedbáním povinné péče strany žalované. Pokud jde o výši náhrady ustanovuje § 1323 obč. zák., že, není-li možná restituce, má nahrazena býti cena odhadní. Hrubou nedbalost straně žalované vytýkati nelze, jak patrně z důvodů rozsudku mezitimního. Ježto věci, o něž se jedná, jsou ztraceny, nelze provésti odhad jejich a nelze tedy zjistiti odhadní jejich cenu dle stavu, v jakém byly v den ztráty. Že nelze požadovati náhradu ve výši nákladu, vynaloženého na opatření jiných věcí, vyplývá z ustanovení § 1323 obč. zák. a nepotřebuje zvláštního odůvodňování. Ježto, jak uvedeno, nelze odhadní cenu přesně zjistiti, použil soud ustanovení § 273 č. ř. s. a určil výši náhradního nároku podle nákupní ceny ztracených věcí, která zajiště odpovídala jejich hodnotě, hledíc k tomu, že ztracené věci byly nepatrně opotřebeny. Odvolací soud přisoudil celý zažalovaný peníz. Důvody: Procesní soud posuzoval sice právem otázku náhrady škody s hlediska § 1323 obč. zák., dle něhož má býti vše v předešlý stav uvedeno, a když to není možno, má býti odhadní cena nahrazena. Po této stránce vytýká žalobce právem ve svém odvolání, že soud první stolice bral za základ cenu, za jakou byly svršky roku 1917 koupeny, a nebral zřetele na odhadní cenu, jakou měly v době, kdy se žalující straně ztratily, tedy v červenci roku 1918, kterážto cena je dle § 1323 obč. zák. rozhodující. Bylyť notoricky válečnými poměry vyvolány takové poměry, že nákupní cena svršků i při jejich následující obnošenosti za základ odhadní ceny brána býti nemůže. Podkladem výpočtu náhrady škody může býti pouze nákupní cena těchto nových svršků v době ztráty po srážce poměrné části za opotřebení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Správný jest právní názor soudu odvolacího, že dle § 1323 obč. zák., by vše v předešlý stav bylo uvedeno a byla nahrazena odhadní cena, sluší nahraditi odhadní cenu, kterou obuv žalujících měla v době ztráty roku 1918, poněvadž tato cena jest skutečnou ztrátou, kterou žalobkyně utrpěly. Když pak tuto odhadní cenu přímo vyšetřiti nelze, poněvadž se obuv ztratila, vzal soud odvolací při stanovení této ceny dle § 273 c. ř. s. právem za základ cenu, kterou stejná obuv měla v čas ztráty, po odečtení poměrné kvoty opotřebovací.

Čís. 233.

Úmluva, již zaměstnanci, vrátivšímu se z války, poskytnuto nižší než tříměsíční odbytné proti tomu, že zproštuje se povinností k službám po tříměsíční výpovědní lhůtu, není dle § 14, odstavec druhý, nařízení vlády Československé republiky ze dne 9. ledna 1919 čís. 14 sb. z. a n. neplatnou.

(Rozh. ze dne 15. července 1919, Rv I 342/19.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované firmy jako obchodní pomocník za měsíčních 200 K od roku 1911 až do 26. července 1914, kdy nastoupil službu vojenskou. Byv v polovici listopadu 1918 z vojenské služby propuštěn hlásil se dne 1. prosince 1918 u žalované firmy k nastoupení služby. Ředitel žalované společnosti mu ihned sdělil, »že není co dělat,« že mu dává výpověď, že ho však po tři měsíce bude zaměstnávat, a radil mu, by přijal odbytné 1000 K, podotknuv, že se jinak, trvá-li na svém stanovisku, každého dne ráno ke službě hlásiti musí, i kdyby žádného zaměstnání pro něho nebylo. Žalobce přijal odbytné 1000 K, které mu bylo ihned vyplaceno. Po vydání nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. ledna 1919 čís. 14 sb. z. a n. podal žalobce na firmu žalobu, domáhaje se zaplacení tříměsíčního platu, o 100 proc. zvýšeného, a platu za srpen 1914 (celkem 1400 K, po odečtených 1000 K zbytkem 400 K). První soud (okresní soud v Karlových Varech) žalobě vyhověl v podstatě z těchto důvodů: Jádrem sporu jest, zda byl žalobce po výpovědi ze dne 1. prosince 1918 ochoten, konati další službu, ježto by mu jinak nepříslušel nárok na odškodnění ve výši tříměsíčního platu. Na základě provedeného řízení nabyt soud přesvědčení, že se žalobce po dané výpovědi nezpěchoval konati po tříměsíční výpovědní dobu služby u žalované. V tom, že žalobce přijal na domluvu žalované odbytné, nelze spatřovati odpírání služby, neboť je přijal až poté, kdy mu bylo naznačeno, že, setrvá-li na svém stanovisku (na zpětném přijetí resp. odškodnění ve výši tříměsíčního platu), musí se každého dne ráno ke službě hlásiti, i kdyby žádného zaměstnání pro něho nebylo. Než, nehledíc k tomu, že ujednání o odbytném bylo by neplatným dle § 14 novely k zákonu o obchodních pomocnících, přiznává žalovaná sama, že se žalobce po dané výpovědi nezdráhal službu opět nastoupiti. Odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Pro rozhodnutí sporu je směřodátným, zda úmluva o odbytném jest platnou čili nic. Úmluvy mezi zaměstnavatelem a zaměst-